

יגור משוטט בעולם

והמרושלת, וקנקנו שהחל מגדל עם צאתו את ארצות-הברית, היו בניגוד מוחלט למה שאנשים ציפו מעורך-דין אמריקאי. כאשר הגיע לפיאנגו, בירת מאלאייה, נערך באותו זמן מצעד צבאי חשוב. הוא עמד בפנה וצילם תמונות לאוסף המזכירות שלו, כאשר שם לב פתאום כי צלמי העיתונות המקומיים נטשו את המצעד ובמקום זה צלמו אותו, התעניינו בדעתו על מאלאייה ובעיית הטרוויסטים.

מאורע הדיפעמי. בהיותו בבומב, ניסה ברגר לקבל אשרת כניסה לניפאל, הממלכה המסתורית על גבול טיבט, אך נתקל בקשיים רבים. לבסוף פנה למכר הודי בעל-שם שהבטיח לסדר את העניין. אותו ערב הוזמן אותו הודי בלוויית "חברו האמריקאי מדטרויט" לנשף של נציג ניפאל בבומביי. לרצע הסט ברגר: הוא לא רצה להופיע בנשף בכנסים הקצרים שלו. לבסוף התגבר על היסוסיו, נכנס לאולם קריקט קלוב הבודד בו המתינו לבואו 25 מוזמנים מנכבדי העיר. הם התייחסו אליו בצורה כה יפה ועדינה ששכחתי מייד כי ברכי השופות והשעירות בולטות ממכנסים קצרים.

בקאשמיר בילה ברגר כמה ימים על גבי סירת-בית. כשראה כי בגדי הילדים של בעל הסירה מלוכלכים התפלא מדוע אין כובסים אותם. "הרי מים לא חסרים לכם", הוא תמה. אב המשפחה נתן מידי הוראה, הילדים הופשטו ערומים, בגדיהם כובסו במי-נהר. כעבור יומיים קשה היה להבחין כי אותם בגדים כובסו אי-פעם. ואילו בעל הסירה חשב כי הכביסה היא מאורע דיפעמי.

מקורו אין פחד. ברגר מתלהב במיוחד מהגינות האיש הפשוט של כל העמים בארצותיהם סירי. כאשר יצא בעיר ההודית אגרה לשוק לקנות כמה מזכרות, קנה משהו באחת החנויות, שילם חלק לדרו. "פתאום רץ אחרי בעל החנות בצעקות גדולות ובגפנוף ידיים. חשבתי שעשיתי משהו לא בסדר. אך האיש הסביר כי שכחתי לקבל את ערוף הכסף המגיע לי והוא בא עתה להתוודע — כל זה על אף שאותה שעה ירדו גשמי זעף שהרסיבו אותו (ואותי) עד העצם!"

גם בדבר פחד האנשים הפשוטים מפני הקומוניזם גילה ברגר תופעה מעניינת: ככל שארץ קרובה יותר לתחום קומוניסטי פחד תושביה קטן יותר. במאקאו, המושבה הפורטוגלית הגובלת עם סין העממית, הוא הגיע עד לגבול הסיני, צילם כיצד מכוניות סיניות מביאות סחורה סינית והזרות עם תוצרת מקומית. כל זה התנהל בטבעיות גמורה ואיש לא יכול היה להבין מדוע יש לפחד מפני הסינים. "זה אמנם תיאור מופשט במקצת", טען ברגר. אבל ביסודו הוא תיאור אמיתי: "אדם פשוט אינו ירא מפני רעהו, אם הוא יכול לראותו ולהבינו". את זאת הספיק איזאדור ברגר ללמוד היטב משך חודשי סיורו ב-17 ארצות אסיאתיות (כולל שלישה שבועות בישראל). דעה זו הוא מקוה לאשר לעצמו סופית בהמשך המסע, בעשר ארצות אירופאיות. "אחרי זה אחזור לביתי — אם יסכימו לקבל אותי חזרה עם הזקן שלי."

לחברת תעופה ותמורת 3.000 דולר קיבל כרטיס טיסה שאורכו (בלי ספק שיא עולמי) למעלה משלושה מטר, מורכב חלקים חלקים. כל חלק מקנה זכות טיסה מחלק תבל אחד למשנהו.

באפריל העלה ברגר את אשתו למטוס, המריא אתה להוואי לבילוי הופשה של שבועיים. לשם היא חזרה לדטרויט ואילו הוא יצא למסעו הארוך. לכל מקום שהתכוון לבקר בו שיגר מברק לאחד מחבריו לאגודות הצלמים שיבוא לקבל את פניו בשדה-התעופה.

בסינגפור, למשל, בא לקבלו נכבד מקומי עם מכונית הפרטית נהוגה בידי נהג, לקח אותו אל ביתו בעל 16 המשרתים והאיזור החשמלי החדיש.

בכל מקום היה איזאדור ברגר למרכז-התעניינות: הופעתו הפשוטה

השתמש בכסף להנאתו.

ודם אחד בעולם שאינו חולם בסתר לבו ס מסביב לעולם. אילו ידעו כמה לא ים בעולם הרבה יותר אנשים מאושרים. חצינו להחזיק הסכימו למסעו. וייתו החליט ברגר כי כל שיקח עמו יום, שתי חולצות, שני זוגות גרביים. הם אפשר לכבס בקלות.

אז רבות של צלמים-חובבים אשר חבריהן ערך רשימה של אותם האנשים, ניגש

אנשים — ובחורות — נחמדים. בישראל לא מצא איזאדור ברגר שום נמרים. "כאן יש דברים הרבה יותר נחמדים — בעיקר אנשים (כולל כמובן, בחורות)". למעלה: ברגר ושני ילדים שרכש ושך שהייתו בארץ, שליווהו ברוב סיוריו, גם בישראל המתין לברגר צלם, חברי-אגודתו, שקיבל את פניו בשדה-התעופה, סיר עמו, לאחר מכן, מן ועד אילת, הראה לחברו את ישראל החדשה.

למען ישראל. מטרה שנייה למסעו של ברגר היתה איסוף תצלומים. למרות שלא לקח עמו שום בגדים מיותרים, הערים על עצמו משא תצלומי כבד: שלוש מצלמות (אחת לטרטי קולנוע) ולמעלה מאלף סרטים. בישראל צילם תצלומים מיוחדים למגבית.

חצי חינם. תמורת 3.000 דולר קיבל ברגר כרטיס טיסה מארצות-הברית עד הוואי ומשם חזרה — דרך עשרות ארצות, לדעתו: "חצי-חנם".

זת הבעייה של חלקי חילוף למוניות מהזרות. במקום לאופניים — אבל זה הרבה יותר זול. "כשאמרת לנהג זפקיד חשב אותי למשוגע", מספר ברגר בגאווה-תייר,